

# Het Wolvenprotest & Ander Dierenleed

*Fabels van Bert Overbeek*



## Inhoudsopgave

|   |           |
|---|-----------|
| <b>Het wolvenprotest .....</b>  | <b>3</b>  |
| <b>Petak en Wroebel .....</b>   | <b>47</b> |
| <b>Fiu, Ivali en de vizsla .....</b>                                  | <b>52</b> |
| <b>Aroem en Aloena .....</b>  | <b>62</b> |
| <b>Het leven is niet gemakkelijk voor de god van de vliegen .....</b> | <b>67</b> |
| <b>Hormonenvergadering .....</b>                                      | <b>70</b> |
| <b>De zon die zijn eigen schaduw werd .....</b>                       | <b>74</b> |
| <b>Kahoek en Sjlpa .....</b>  | <b>75</b> |
| <b>Poel .....</b>   | <b>80</b> |
| <b>Over Bert Overbeek en zijn bundel Het Wolvenprotest .....</b>      | <b>81</b> |

## Het wolvenprotest

‘Waarom is die Rolf altijd te laat?’ vroeg de oude Dolf aan de andere wolven. Vooral de wolf Adolf was ongelukkig met zijn naam. Lang geleden was het namelijk de wrede Adolf geweest, waardoor wolven in sprookjes zo’n negatieve rol toebedeeld hadden gekregen. Hij was de dikste wolf ooit, omdat hij alles opat wat op zijn weg kwam. Omdat hij ook geitjes, grootmoeders en onschuldige meisjes op at met rode kapjes werd niet alleen hij, maar iedere wolf in mensensprookjes een symbool voor het kwaad.

De vroegere, aan obesitas lijdende Adolf had een lelijk, asymmetrisch en zelfs gemeen gezicht vol wratten. Hij wist dat dat niet handig was. Om te kunnen eten moest hij namelijk de indruk wekken bij zijn prooien, dat hij ongevaarlijk was. Dus had hij een klein snorretje onder zijn neus, dat toen hij leefde om de een of andere reden erg populair was.

Waarom zijn ouders hem de naam van een slechterik hadden gegeven, was voor de huidige Adolf een onbegrijpelijke vraag. En hij leed eronder, omdat hij het tegenovergestelde was van zijn meedogenloze naamgenoot. Zo deed hij pogingen om andere wolven meer vegetarisch te laten eten. Eigenlijk wilde hij nog verder gaan en zijn soortgenoten veganistisch laten eten, maar hij wist dat dat onbegonnen werk was.

‘Die gozer is altijd te laat en bovendien nooit bereikbaar’ mopperde Dolf. Adolfo, die de factchecker was van de groep, hield zijn kop scheef. ‘Niet altijd’ zei hij ‘Van de 52 vergaderingen, die wij nu als wolvenbelangengroep hebben gehouden, was hij 39 keer te laat. Precies 75%.’

Oude Dolf keek hem geïrriteerd aan.

‘Als ik zeg dat Rolf altijd te laat is, is dat een manier van zeggen. Je moet niet alles zo letterlijk nemen.’

Adolfo knikte, terwijl hij naar de grond keek.

‘Ik begrijp wat je bedoelt, maar ik heb toch nog een kleine correctie. Ik neem namelijk niet àlles letterlijk. Ik hou statistieken bij van dingen die

ik ten onrechte letterlijk heb genomen. Ik kom tot 57%. Het cijfer is niet helemaal betrouwbaar, omdat het onmogelijk is om alles wat je doet bij te houden.'

Adolf keek naar de oude Dolf en het zou niet lang meer duren of hij zou veranderen in een vuurspuwende vulkaan.

'Adolfo heeft een afwijking' fluisterde hij 'Dat weet je toch?'

'Ja, de factotus toch? Hij slaat ons de hele tijd met feitjes om de oren' blafte Dolf 'Ik ben door gevaarlijke gekken omringd.'

'Op zichzelf zou dat een beledigende opmerking zijn geweest' zei Adolfo met een hoge piepstem 'Maar je bent -geloof ik- boos en dan hoeven we een en ander niet te serieus te nemen.'

Adolf knikte instemmend, maar Dolf trok zijn tanden op naar Adolfo en gromde dat hij nu echt zijn mond moest houden. De factotus-patiënt wilde nog iets zeggen, maar hij werd door Adolf kort in zijn nekvel gegrepen. Adolfo wist precies wat dat betekende. Kop houden.

De zon was al een aardig eindje geklommen toen de wolf Rolf verscheen. Hij was echter niet alleen, maar had een vreemdeling in zijn kielzog. Vrolijk als altijd, zonder enige schaamte over het te laat komen, begon hij te praten over de bruisende nacht die hij had gehad.

'Vind jij dit normaal?' vroeg Oude Dolf streng, toen hij uitgepraat was.

Rolf deed net of hij niet begreep waar Dolf het over had.

'Mijn gast bedoel je? Het is toch leuk om iemand mee te nemen? En deze heer gaat ons helpen, kan ik je verzekeren'

'Ik heb het over dat je te laat komt, malloot' riep de oude wolf woedend uit.

'Als je gaat schreeuwen, ga ik weer' zei Rolf met een geïrriteerde blik.

'Weet je hoeveel wolven hun roedel verlaten als ze een dominante baas hebben? Alleen maar vanwege hun baas, bedoel ik' vroeg Adolfo aan Adolf, die hem met zijn blik duidelijk maakte dat deze vraag beter op een ander moment gesteld kon worden.

'Ik wil best meedoen aan dit wolvenprotest, en jullie weten ook dat je niet zonder mij kan omdat ik zo'n geweldige netwerker ben. Maar als we tegen elkaar gaan schreeuwen kom ik niet meer.'

De oude wolf bond in.

‘Goed, goed’ zei hij ‘maar ik hoop dat je begrijpt dat het onaardig is tegenover ons om te laat te komen.’

‘Dat is een kwestie van perceptie’ zei Adolfo ongevraagd ‘Dit zou bijvoorbeeldvolgens mij alleen zo zijn, als Rolf ook de intentie had om onaardig tegen ons te zijn.’

‘Inderdaad, Adolfo, inderdaad’ grijnsde Rolf ‘Intentie, daar gaat het om’ ‘Maar ik kan je toch niet op je intentie beoordelen?’ riep Dolf wanhopig uit ‘Ik kan je intentie toch niet *zien* aan de buitenkant? Ik zie je mimiek, je stem, je gebaren, je houding, maar je intentie zie ik toch niet?’

Adolf vond dat het tijd werd om de aandacht op iets anders te vestigen en richtte zich tot de gast van Rolf.

‘En wie bent u? En belangrijker, wat doet u bij een vergadering van wolven?’

De kleine roodharige glimlachte charmant en boog zich naar voren.

‘Mijn naam is Voshua. Ik sta altijd garant voor succes *vos-wege* mijn hoogbegaafdheid. Die stel ik graag ter beschikking van jullie actie. Ik zeg dit overigens in alle *vos-scheidenheid*.’

Er viel een korte stilte. Wolven houden niet van opscheppers en hier werd vastgesteld of het om een opschepper ging.

‘Zo, zo,’ mompelde Dolf, ‘Niet alleen begaafd, maar ook nog hoog. En? Hoe voelt dat?’

De glimlach verdween niet van het gezicht van de vos.

‘Ach, het is maar een etiket. Ik til er niet zo zwaar aan, maar ik ga het ook niet vos-bergen. Dat zou vos-pocriet zijn. Het is onderzocht en vastgesteld door vos-kundigen, die bezig waren het brein van Reinaart, mijn beroemde voorvader, te onderzoeken. Ze zochten toen naar het nageslacht van deze vos-kende ster uit de middeleeuwen. Zowel mijn DNA als mijn brein is toen onderzocht. Dat doen ze tegenwoordig met micro-organismen, wisten jullie dat?’

‘Nee’ zei Dolf ongeduldig ‘En het interesseert me ook niet. We moeten vergaderen. Dus ik verzoek u vriendelijk en misschien zelfs onvriendelijk om nu te vertrekken. We hebben al een half uur vertraging opgelopen door al deze onzin.’

'Niet helemaal juist' zei Adolfo fronsend 'We zijn 22 minuten te laat. Plus een aantal seconden, maar het aantal seconden kan je eigenlijk nooit goed benoemen. Als je 22 minuten en 37 seconden zegt, is het immers alweer een paar seconden later.'

Dolf's ogen rolden gevaarlijk, toen hij schreeuwde dat de vergadering nu begonnen was en dat iedereen zijn mond moest houden.

'Dat wordt wat lastig als we vergaderen' zei Rolf met een fijn glimlachje 'Dat we vergaderen en ondertussen onze mond moeten houden.'

Hij likte zijn lippen.

'Overigens blijft onze gast, Dolf. Voshua is, zoals jullie zien, een vos. Net als wij wolven komen vossen er altijd slecht vanaf in sprookjes en fabels. Hun slimheid wordt altijd tegen ze gebruikt, daar waar wij altijd beticht worden van gulzigheid en vraatzucht. Als dat zo zou zijn, zouden we ieder dier dat we de nek doorbijten moeten opeten. En dat is niet zo. We bijten ook wel eens een nekje door voor *de fun*. Moet kunnen.'

Hij lachte om zijn eigen grap, waar zoals altijd bij grappen, een kern van waarheid in schuil ging.

Voshua viel hem in de rede.

'Het is een schande dat er zo over jullie gesproken wordt' zei hij met een serieus gezicht. 'Wij vossen hebben dat vos-rigens al besproken met de regering, toen we met onze eigen rehabilitatie bezig waren. Ze maken daar een *hot item* van vos-versiteit, maar de vos-sitie van wolven in de sprookjes blijft onveranderd negatief. Commissietje hier en commissietje daar, maar actie ho maar.'

'Jullie eigen rehabilitatie? Hoezo dat? Jullie komen er toch helemaal niet zo slecht af in de sprookjes en fabels?'

Dolf was ineens geïnteresseerd.

'Zeker wel, meneer Dolf. Wij hebben het hele pad gelopen dat jullie nu willen gaan en ook moeten lopen. En dat was een pittige strijd, kan ik u vos-zekeren. Dit is ook de reden waarom ik mijn diensten aanbod bij meneer Rolf, toen hij me vertelde over jullie vos-nemen.'

'Wat praat hij raar' zei Dolf voor zich uit.

'Hij bedoelt geen vosnemen, maar voornemen' zei Adolfo, maar hij was de laatste waar Dolf naar wilde luisteren.

Rolf knikte enthousiast.

‘We kwamen elkaar tegen voor de kroeg. En na mijn verhaal gehoord te hebben, bood Voshua spontaan zijn diensten aan. Ik vertrouw niet alle vossen, maar hem wel, omdat hij veel vragen stelde. Vragen stellen wijst op iemand die zich grondig verdiept. Zoveel intelligenter dan al die zelfbenoemde goeroes en coaches, die maar raak adviseren. Daarbij heeft Voshua belangrijke verbale vermogens, en de wolf heeft zijn bos gevonden.’

‘De wolf heeft zijn bos gevonden?’ vroeg Adolfo.

‘Een uitdrukking uit het noorden’ legde Adolf snel uit, die Adolfo voortdurend in het oog hield ‘Hij betekent zoiets als: *Bob’s your uncle.*’

‘Wie is Bob?’ vroeg Rolf, maar Voshua nam het woord weer.

‘Vossen en wolven komen e-vos-sutionair gezien uit dezelfde stam. We zijn allebei hondachtigen volgens de wetenschap van menselijke vossanimes, die de dingen graag in vos-tegorieën indeelt.’

Adolfo knikte instemmend.

‘We moeten elkaar helpen. De eeuwenoude vriendschap tussen vos en wolf mag niet vos-geeten worden. We delen een voorvader, nietwaar? En in het kader van de vos-versiteit is het belangrijk om samen op te staan tegen het vos-dicaat, dat de wolf en vos framet als slechte wezens.’

Adolfo kuchte.

‘Ik wil de pret niet verstoren, maar er zijn niet echt veel voorbeelden van een eeuwenoude vriendschap tussen wolven en vossen.’

Voshua grijnsde.

‘Ah, jullie hebben een *factchecker* in jullie gelederen. Een vos-tisticus misschien wel. Welnu, meneer eh...’

‘Adolfo’ zei Rolf.

‘Meneer Adolfo, die eeuwenoude vriendschap is in bepaalde kringen wèl bekend, maar vooral in geheime mondelinge overleveringen, die we de *vostiek* noemen. Ik zal u er nog eens over bijpraten. Als u vosbeelden zoekt in de reguliere wereld, moet ik u teleurstellen. Mijn voorvader, de vos-maarde Reinaart, zou op gespannen voet hebben gestaan met uw voorvader Isengrijn. Niet alleen is van de geweldige Reinaart een demonisch gedrocht gemaakt, maar in dat verhaal is uw

voorvader Isengrijn bovendien plotseling een vijand van de vos geworden. Begrijpt u het dan niet?’

‘Wat?’ vroeg Adolfo met grote ogen.

‘Dat u misleid wordt door de vos-vestigde orde! Er heerst een anti-vossen en -wolven-sfeertje in onze wereld. En daarom proberen ze ons te demoniseren en tegen elkaar op te zetten. Ik weet uit vos-trouwbaar bron dat Reinaart en Isengrijn hele goede vrienden zijn geweest en dat Isengrijn een vos-rukkelijke afscheidsrede over Reinaart heeft gehouden bij zijn vos-grafenis.’

‘Daar is mij allemaal niets van bekend. Welke bronnen kan ik hiervoor raadplegen?’

Voshua boog schuin voorover naar Adolfo en fluisterde achter zijn hand.

‘Die vostieke bronnen kan ik helaas niet onthullen. Ze zijn een diep geheim, maar als u het echt wil weten moet u op vos-terzoek uitgaan. Niet alleen maar feitjes controleren, maar nieuwsgierig verder kijken dan uw mooie en gevoelige neus lang is’

Adolfo trok een wenkbrauw op.

‘Ik wil u niet schofferen, meneer Voshua, maar u gedraagt zich nu toch een beetje als een complotdenker. Die zeggen ook altijd dat je zelf maar op onderzoek moet uitgaan, als je ze naar hun bronnen vraagt. Alsof er ergens een bibliotheek is, waar men de enige ware bronnen bewaart.’

Voshua knikte.

‘Zo’n bibliotheek bestaat’

‘Dat ga ik uitzoeken. Maar wat dat verhaal van Reinaart en Isengrijn betreft: is er enig bewijs?’

‘Ook dat is een geheim, maar ik herhaal dat wie zoekt zal vinden en dat wie in iets gelooft schatten zal opgraven.’

‘Hij heeft gelijk. Al die zogenaamde vossen- en wolven-haat-praatjes zijn *framing*’ riep Rolf ‘Sinds de sociale media is dat alleen maar erger geworden, heeft Voshua me uitgelegd. De mensensoort heeft weer eens iets uitgevonden, waar niemand beter van wordt.’

Adolf zag dat Adolfo een beetje uit het veld geslagen was door het gesprek met de vos. Hij vond het tijd om hem een beetje op te beuren. Een *factoïde* afwijking was niet bepaald gemakkelijk.

‘Maar gelukkig hebben wij Adolfo, die de zaken tot op de bodem toe uitzoekt.’

De oude Dolf begon nu te huilen zoals alleen een wolf dat kan. Zijn woehoe’s gingen indrukwekkend rond tussen de eeuwenoude bomen met hun herfstbladeren. Deze bomen waren getuige geweest van de werkelijke verhalen achter de sprookjes die later overgeleverd zijn. Alleen zij kenden de waarheid, maar ze hadden geleerd dat zwijgen beter was dan spreken. Dat is trouwens waarom bomen zo zwijgzaam zijn.

‘Waar gaat het toch allemaal over? We zijn bij elkaar voor iets heel erg belangrijks en het enige dat jullie doen is praten over dingen waar een oude wolf niets van begrijpt en ook niets van...’

En hier gingen zijn woorden verloren in boos gegrom.

‘Pardon, meneer Dolf’ zei Voshua ‘Permitteert u mij een korte uitleg. Ik ben hier om te helpen. Ik weet van jullie strijd voor rehabilitatie. Uw aimabele vriend Rolf vos-telde me erover en natuurlijk vos-telde hij niets nieuws. Ik weet immers hoe kwaadaardig de wolven zijn afgebeeld in sprookjes als Roodkapje en in ‘De wolf en de zeven geitjes’. Ik ken die sprookjes, waarin meisjes, grootmoeders en moedergeiten de vos-moorde onschuld spelen.’

Dolf stopte met grommen en mokken en luisterde weer. Rolf knipoogde naar Adolf en Dolf. Hij was duidelijk trots op de vos die hij had meegenomen.

‘Kijk, meneer Dolf’ vervolgde Voshua op vertrouwelijke toon ‘Ik ken een paar belangrijke mensen, die ons kunnen helpen. Sommigen van hen zijn ministers en hebben rechtstreeks invloed op onze koning, de leeuw Nobel Junior.’

‘Nobel Junior is een afstammeling van de leeuw Nobel uit de oude fabels’ wist Adolfo, maar niemand luisterde naar hem; een lot dat hij deelde met andere factoïtus-patiënten en statistici. Ook wolven hielden meer van een goed verhaal dan van feiten en statistieken. Factoïtus-patiënten leden hier erg onder.

Kennis vermeerdert smart, leerde een oud gezegde. Het werd toegeschreven aan de ezel Bileam van wie de overlevering beweert dat